

Sestry a bratři,

A j to tady, bratři a sestry. Den obrovského díku. Děkujeme dnes za Boží požehnání naší práce v sadech, na polích a vinicích. Já nemám zahrádku, pole ani vinici, a přesto dnes děkuji spolu s vámi jako zahradník a vinař, navzdory tomu, že pečovat o zahradu a pole mi fakt nejde: vy však milí miroslavští jste se mi stali na rok Božím vinohradem a Božím polem. Pro mne kluka z Tater, kde ani brambor neporoste, pole nezasadíte a o vinohradu můžete akorát tak snít. Bůh mi do zástěry nasypal semínka nápadů, a pak se rodila kázání, bohoslužby, biblické hodiny, tábory, náboženství. Získával jsem jistotu a praxi, jak správně zasít do evangelického pole. Měl jsem trochu obavy, jak se to podaří. Jakou úrodu budu po roce sklízet. Ale víte co? Pokaždé když jsem z tohoto místa pohlédl k vám do lavic do vašich tváří, viděl jsem, že rostete, a to zaseté semínko Božího slova ve vás se touží protlačit hlínou nad povrch a těšit se ze slunce Boží lásky, milosti a odpuštění i s nebeského deště, který pokaždé smývá špínu a probouzí k dalšímu růstu a životu. I dnes když zde od stolu Páně hledím na vás, vidím touhu růst, učit se, naslouchat a hledat lásku, odpuštění a pokoj;

Miroslavské společenství je živým sborem, do kterého jde vždy pěkné přijít a bude se sem po každé s radostí vracet: protože tady rosteme do upřímných přátelských vztahů, zájmu jeden o druhého, rosteme k solidaritě a milosrdenství k světu kolem nás, tady rosteme ze země směrem k nebesům.

Hned za díkem Bohu za zdraví a moji krásnou rodinu mám dnes ve svém srdci hluboký dík Bohu za vaše dva sbory: miroslavský, i kloboucký.

O miroslavském sboru mohu již říci spolu s apoštolem Pavlem: **Spolu s Davidem jsme rok sázeli a zalévali, ale byl to dobrý Bůh, který z toho všeho dal vzrůst:** vaší víře, vaší naději, vašemu odhodlání, našim vztahům a přátelstvím i vašim úsměvům, kdykoli jste povzbuzeni a oddechnuti vycházeli z chrámu, nebo z biblické hodiny.

Děkuji Bohu, že jste byli přesně takoví během celého roku. Že nikoli pouze já vás, ale i vy mě jste povzbuzovali svými slovy, úsměvy, zápletem pro církve a krásnými přátelstvími, které věřím že si uchováme i po mém odchodu.

Nastal čas posunout se na další Boží pole: modlete se za mne, abych o rok mohl i v Kloboukách říct jako Pavel v Korintu: **Bratr farář Gruber i sestra farářka Martina sázeli, já jsem po nich zaléval, avšak byl to dobrý Bůh, který dal vzrůst:** víře klobouckého sboru, naději klobouckého sboru, odhodlání klobouckých věřících, našim vztahům, přátelstvím, úsměvům i objetím. Užival jsem si rok s vámi v živém sboru a vydat se touto cestou bylo jedno z nejlepších rozhodnutí mého dosavadního života.

Tak dnes děkuji za ten nejkrásnější a nejšťavnatější plod, který se na zemi může urodit: plod nehynoucí víry živený sluncem Boží lásky a deštěm jistoty z Božího Slova. Vaší víry, moje drahá miroslavská rodino víry; víry která během roku mnohokrát osladila život druhým lidem, kteří si do ní zakousli.

Dnes děkujeme Bohu za všechno, co máme a čím nás požehnal. Je toho mnoho, co bychom zde mohli naskládat před oltář a vyzdobit tím náš chrám. Zkuste v těchto dnech **večer vyjít do vinohradu** nebo své zahrady, postavit se mezi řádky, zadívat se ve tmě na nebe a hvězdy, zhluboka se nadechněte a minutku dvě zkuste popřemýšlet. Nikoli o tom, jaké dary od Boha máte, ale o tom, jak se ty pro tvé okolí můžeš stát Božím darem.

Jeden z nejslavnějších filosofů všech dob, Němec Immanuel Kant tento pocit, když se člověk zahledí od země do nebes popsal takto: Dvě věci naplňují mysl vždy novým a rostoucím úžasem a úctou, čím častěji a více o nich člověk rozjímá: hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně.

Když se od věcí pozemských a plodů naší práce zahledíme směrem k hvězdnému nebi, v tichu a samotě noci, poznám, jak já jsem pro vesmír maličký, avšak jak mnoho toho pro zem a lidi na ní právě já můžu změnit: sádit a zalévat jako Pavel a Apollo. A církev je tak krásné společenství, že každý z nás to dělal jinak, dělá jinak a bude dělat jinak. Není jediný správný recept, jak dopěstovat Boží plody v tomto světě. A Když pohlédneme na nebesa a prožijeme tento Kantův okamžik, pak i to „málo“ co máme, najednou není tak málo. Vždy mám za všech okolností možnost měnit to, co je na Zemi bezprostředně kolem mě. Sádit ochotu, zájem, soucit, naděj, zalévat to láskou a odpuštěním a modlit se ať to z Boží moci poroste.

Podívejte, zde mám v ruce zlatý řetízek s křížkem po mé drahé babičce, která mě v mládí vedla k víře. Darovala mi jej ke confirmaci. Již 17 let jsem jej ani na minutu nesundal z krku. Před ordinací na Slovensku jsem si jej nasadil na krk a je se mnou celou moji službu. Dnes ráno jsem to však učinil. Víte proč? Abych vám něco ukázal, jelikož tady v chrámu nemáme kříž:

Přes kříž můžeme hledět na hvězdné nebe a zažívat ten kantovský okamžik prozření i když je jasný den. Na rozdíl od filosofa Kanta, pro nás vesmír není prázdný. Je plný Boha. Boha, který všemu dává smysl, směr a hodnotu. Boha, který je v našich srdcích; Boha který vložil do každé lidské duše principy a svědomí, sílu lásky, víry i naděje; Je to Bůh, který při každém setkání mne i tebe nalistuje stránku v knize naší duše, na které jsou právě tyto principy a slova jako láska a svědomí jsou na ní napsána velikými zlatými písmeny. Když je člověk v duši přečte a uvědomí si že ten, který ve vesmíru něco znamená se řídí také těmito principy, a když člověk začne dle nich žít, tehdy ta nepatrná bytost, pro vesmír tak malinká a zbytečná, začne nabývat svoji hodnotu a smysl; stává se Božím darem pro své okolí. Moje babička byla Božím darem pro mne, když mi ukazovala v dětství evangelickou víru. Tento křížek mi taky připomíná, abych se snažil být darem pro druhé.

Náš okamžik prozření při pohledu na nebesa skrze kříž je tak mnohem hlubší než pohled filosofa Kanta. U každého takového okamžiku si uvědomujeme pravdu, kterou krásně popsal Martin Luther: Pouze když si vstříc majestátnému Bohu uvědomí každý člověk svoji nekonečnou bídu a malost, dokáže v Bohu najít základy a sílu pro svoji skutečnou velikost pro své okolí.

Tak vám chci dnes z tohoto místa poděkovat za to, jak jsme se byli ochotni dělit a pomáhat nuzným v tomto roce. Děkuji vám namísto samotného Pana Boha za každý projev lásky a soucitu i za ten nejmenší dar, kterým jste někomu pomohli. Děkuji, že jste měli chuť a odvahu hledět právě přes kříž na nebe a hvězdy a mezi nimi hledat Boha, a pak si před Bohem nanovo uvědomovat svoje poslání a svoji skutečnou hodnotu (svoji velikost zde na Zemi v naprosté nekonečné malosti vůči vesmíru, a to díky uplatňování principů, které jsme já a David zasévali do vašich srdcí, zalévali a Bohu tomu dal tak krásně vyrůst směrem k nebi a věčnosti.

V den kdy předkládáme své dary Bohu nám Bůh Otec předkládá ty nejvzácnější dary které má: tělo a krev našeho Pana posvěcené mocí a ohněm Božího Ducha. S radostí a díkem slavme Boha za jeho lásku a dobrotu.